

Publicerad 2007-10-11 16:29 av Miraqulix

Start på en novell serie som än så länge inte har fått ett bestämt antal.

Mellan två världar

Att sitta där i fönstret på mitt rum, lite sådär poetiskt tittades på himmlen.

Är något jag gör oftare och oftare, jag kan inte riktigt förklara varför jag trivs i mitt fönster två trappor upp.

Jag kan sitta där med fötterna utanför och gunga med benen, så som man brukade göra när man var liten och satt på en stol.

Jag följer de olika skapelserna på himmlen, en drake, en katt, ett monster osv osv osv.

Jag lyssnar på fåglarna som ständigt sjunger i skogen utanför. Jag lyssnar på de aldrig tysta barnen i huset lite längre bort.

Tänker på grannen som klipper gräset, grannen som vattnar blommorna. Jag tänker på alla dem som rör sig häromkring.

Jag kan inte sluta fundera på syftet, jag kommer aldrig komma underfunn med orsaken. det är väll bara så det är ibland.

För visst skapades vi alla olika, personliga och helt unika? Alla har vi våra egna tankar våra egna historier att berätta.

Det här är min historia, min historia om en värld ni aldrig kommer att förstå, min historia om den värld ni aldrig sett.

Det är en histoia av självsvek, självförakt, och uppoftningar.

Nu när jag sitter i mitt fönster kan jag inte riktigt bestämma mig vart jag ska börja. Det finns så mycket jag vill att ni ska veta,
och så mycket jag vill att ni aldrig ska få reda på.

Men för att börja någonstans ska jag berätta om den oändliga striden. Ni förstår det finns ett land. Ett väldigt sjukt land.

Där det finns två stora härskare. En härskare vill försätta sitt folk i depression och svårmod. Denna härskare är ny, denna härskare är farlig.

Den förste härskaren i detta land älskade sitt folk han ville inget hellre än att alla skulle må bra.

Det som gör den här striden såpass farlig och såpass Ofärdig är att båda sidorna strider med all sin kraft.

Båda sidorna kämpar för att ta över våldet av detta sjuka land, för ni förstår de är båda lika starka, och ingen vet riktigt vem som kommer vinna.

Framtiden för detta land är fortfarande inte bestämt för striden är ännu inte över.

Så det stackars folket i landet utan sol slits från dag till dag mellan självförakt, skam och depression.

Medans de andra dagar älskar sina nära

älskar sitt land. och allt som landet står för.

Men om det inte var nog att vi har två exakt lika starka härskare som har exakt motsatta åsikter så har folket delat sig.

Vi har folket som vill slippa den mörka härskaren, men samtidigt har vi folket som älskar de mörka och aldrig vill lämna det.

Så här förstår ni börjar landet slitas itu, här börjar landets egna invånare gräva en klyfta mellan de två olika delarna för att

avskärma sig från varandra. Men det tar kål på landet, ni förstår landet behöver helhet för att överleva.

Landet i sig har stannat upp i sin utveckling, i sin framgång, och förlorat sig i denna oändliga strid.

Länderna häromkring gör sitt bästa för att bistå den sidan de finner bäst för landet. försöker bistå den Goda härskaren.

Men varje dag, varje natt klöser, klättrar, sliter och slår sig den mörka fursten högra och högre upp.

Han har kraftigare vapen, starkare soldater och flera anhängare.

Så här i mitt fönster sitter jag mellan två världar. med en fot utanför och en fot innanför.

Och funderar på vem som ska slå det sista slaget, i den sista striden, på den kanske sista dagen.

En annan gång ska jag berätta om demonerna som spökar i natten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Miraqulix med Poeter.se id #5661 innehar upphovsrätten